

KERESZTURY TIBOR
HŰLT HELYEM

© *Keresztury Tibor, 2021*

Hányadik lesz, aranyapám?

Csak most nem fölemelni a földről a tekintetet, meredten csodálni tovább a varázslatos, fehér-barna kockás járólapot. Csak most nem meghátrálni, elbukni az első pillanatban; ülni rezzenéstelenül, miként egy indián, mintha nem is hozzá intézte volna vidáman a kérdést a mellette ülő rakott szoknyás, testes asszony, épp csak hátba nem vágva baráti-
lag ezt az összegörnyedt, halálra rémült, önmagába fordult, rozzant alakot. Pedig hát nehéz volt úgy tenni, mintha mi sem történt volna, a visszhangos váróteremben összerezsent mind az öt test, felé fordult mind az öt fátyolos tekintet, inkább a megszólalás váratlansága, a néma csöndet megtörő feltekert hangerő, mintsem a kíváncsiság okán. Nem mintha különösebben érdekelte volna őket, mit fog rá felelni, vagy egyáltalán bármi, mégis tapintható módon válaszra várt az egész leszedált, gyászos kompánia.

A dolog mindazonáltal nem volt előzmény nélküli, számítani lehetett rá: egy ideje érzekelte, hogy szomszédja időnként felé sandít, mint aki a megfelelő pillanatot várja, levegőt vesz, aztán mégse,

izeg-mozog, idegesen fészkelődik, szíve szerint belekezdene már a beszédbe – épp a megszólítást megkönnyítő esetleges szemkontaktus elkerülése végett sütötte le oly kitartóan, megingás és kompromisszum nélkül a tekintetét. Fogta, hogyne fogta volna, rá van szegezve már a fegyver, benne van a célkeresztben, tudván tudta, csupán idő kérdése, és ez a csirkecsontot szopogató néember meghúzza a ravaszt, és egyetlen lövéssel leszedi. Mert míg a többiek a helyszínhez s az alkalomhoz illően halálra vált, falféher arccal, a helyzet által megkövetelt illedelmes szorongással múltatták az időt, ez az asszony egy kifogyhatatlan tartalmú Centrum áruházás szatyorból fél órája evett – csirkecomb, oldalas, disznósajt, rá egy darab véres hurka: ment minden befele.

Mindent elnyelt a feneketlen bele.

Hát én pedig nektek nem szerepelek. Nem látok, nem hallok, süketnéma vagyok. Növény vagyok. Eleven hal vagyok. Nem ismerkedek, nem barátkozok. Kérdést nem fogadok, választ nem adok. Bármifajta beszélgetést illetően rám ne számítsatok. Hiába szólít e bélpoklos ügyelő, nem lépek föl a világot jelentő deszkákra a kedvetekért semmi áron, nem adom elő egyszavas szerepemet, miszerint *az első*... Az első, csúszott ki a számon önkéntelen módon, alig hallhatóan, neveltetésemből kifolyólag, nyilván, ha kérdeznek, válaszolsz, fiam, bent meg

avval folytatódott, most boldog vagy, nyanya? Leszállsz rólam végre? Nem sandítasz tovább? Evvel szemben, ahogy azt fokozódó rettegéssel a szíve mélyén mindvégig sejtette, mint vadászölyv a pocokra, úgy csapott le rá. Az első, visszhangozta felnyerítő, gyöngyözően gúnyos kacagással, hogy a teljes osztály értesüljön róla, tudja maga, aranyapa, hányadszor vagyok itt? Noha egyáltalán nem érdekeltte, ránézett, és egyetlen szó elhangzása nélkül fölfelé biccentette a fejét, hátha így hamarabb túl lesznek rajta. Tisztában volt vele, hogy elkapta, immár az övé, hiábavalónak bizonyult minden igyekezet, a vereség totális, vasmarokkal fogja a banya a tökét, s úgyszem eszti addig, míg meg nem osztja vele – és bágyadt hallgatóságával – érdekfeszítőnek gondolt történetét. Letette hát a túlerő előtt a fegyvert, mint Görgey Artúr, megadóan hallgatta, hogy kilenc!, hogy képzelje el, kilencedszer van már itt. Elképzelem, mondta, holott egyáltalán nem képzelte el, és a jövőben sem kívánt ezen változtatni, és hogy ő, folytatta, miközben a körmével kipiszkált a foga közül egy véreshurka-darabot, ahogy letelik az egy év, máris jön magától, úgyszólván törzsvendég, nem is kéri tőle már a főorvos úr a beutalót. Meg hogy nincs már egy kétcentis szabad felület sem a seggén, na, ehhez mit szól, amit ne borítanának műtéti hegek. Semmit, rebegette, semmit nem szól hozzá, hát-ha így megbántja és megakasztja, mert forogni kezdett vele az egész váróterem – érezte, perceken belül

lefordul a székről, ha ez itt részletezni kezdi neki a dolgokat. A többség ráiszik oszt' beledöglük, vagy az egy év leteltének másnapján újrakezdi, mondott a végére az asszony még egy biztatót, de ő, ha-ha-ha, nem olyan hülye, nehogy azt gondolja az úr, inkább eljön minden évben, napra pontosan, mikor lejár az előző, és belövet egy újabb dózist az agyon-szabdalt seggibe.

Mire kitisztult a tekintete, rajtuk kívül már csak hárman ültek ott, két fő a feltáró jellegű, kéretlen vallomás hatására megszökött. Balra tőle egy harminc kilónál nem nehezebb, apró ember patakokban verejtékezik. Mellette egy idősödő férfi rágja véresre a körmeit, odébb egy bomlott tekintetű kolléga mantarázik, mormol valamit szakadatlanul, előre-hátra hajlongva a padon. Lábánál tócsa, ürülék – nem vette észre, hogy becsinált és maga alá hugyozott. Négy leharcolt, a kétségbeesés legmélyebb bugyrában vergődő árnyalak teljes apátiában, meg a nő. A tegnapi felkészítő terápián nagyobb arányú volt a lemorzsolódás, gondolta, hogy gondoljon valamit, az utolsó, megerősítő csoporton is jó pár delikvenssel többen voltak azoknál, akik itt most hét órára falfehér arccal, remegő lábakon megjelentek. Igaz, a kötelező terápia voltaképpen lebeszélő jellegű volt: azt célozta, hogy kiszűrje azokat, akiknél fennáll a ráivás veszélye; akik noha meghozták a döntést, nem elég stabilak, nincsenek készen mindarra, ami rájuk vár. Az

eljárásnak nagy a kockázata, magas a halálozási ráta, magyarázta a pszichiáter sokadszorra még tegnap is, sokan áltatják magukat avval, hogy hozzá tudják szoktatni a szervezetüket így is legalább a méréselt mennyiségű szeszhez – másokat az alkoholos aranylövés, a legszebb halál ígérete, a részegen halni meg vágya, a legegyszerűbb öngyilkosság hamis ideája vonz menet közben ellenállhatatlanul. Én ellenben azt tanácsolnám, folytatta a pszichiáter, hogy ne reménykedjenek: minden effajta kísérlet esélytelen, ráadásul pokoli kínokkal jár. Úgyhogy aki nem érzi elég erősnek magát, arra kérem, most menjen haza, még megteheti, s kedves egészségére, igyon boldogan tovább. A többiek pedig töltsék ki és írják alá a gyógyszer beültetésébe beleegyező, a felelősséget és a kockázatot vállaló nyilatkozatot, ballagjanak át a sebészetre, keressék meg kórtermüket, és holnap reggel hétkor, egy új élet hajnalán, józan állapotban jelenjenek meg az ambulancián.

Nyilatkozom, hogy életemért és esetleges halálo-
mért minden felelősséget magamra vállalok.

*A könyv megjelenését
a Péter Horváth Stiftung támogatta.*

PÉTER HORVÁTH
STIFTUNG

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Tomka Eszter
A borító Szilágyi Lenke fotójának
felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9144
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 2377 8